

РЕШЕНИЕ НА СЪДА

8 април 1976 година*

Jean Noël Royer

(преюдициално запитване, отправено от Първоинстанционния съд на Liège)

„Правото на пребиваване в държава-членка и обществен ред”

По дело 48-75

с предмет преюдициално запитване, отправено към Съда на основание член 177 от Договора за ЕИО от Първоинстанционния съд в Liège по висящото наказателно производство пред този съд

срещу

Jean Noël Royer, с местожителство в Lisieux (Франция),

по тълкуване на различни разпоредби на правото на Общността, които се отнасят до свободата на движение на работници, правото на установяване и свободата за предоставяне на услуги, по-специално членове 48, 53, 56 и 62 от Договора за ЕИО и Директива 64/221 на Съвета от 25 февруари 1964 г. за координация на специалните мерки относно движението и пребиваването на чужди граждани на основание държавна политика, обществена безопасност или обществено здраве и Директива 68/360 на Съвета от 15 октомври 1968 г. за премахването на ограничения по отношение на движението и пребиваването, в рамките на Общността на работници от държави-членки и техните семейства.

СЪДЪТ,

в състав: г-н R. Lecourt, председател, г-н H. Kutcher, председател на състав, г-н A. M. Donner, г-н J. Mertens de Wilmars, г-н P. Pescatore, г-н M. Sørensen и г-н A. J. Mackenzie Stuart, съдии,

генерален адвокат: г-н H. Maugas,

секретар: г-н A. Van Houtte,

постанови настоящото

Решение

---

* Език на производството то: френски.

1. Със съдебно решение от 6 май 1975, постъпило в Съда на 29 май 1975 г., потвърдено от решението на Апелативния съд в Liège от 22 декември 1975 г., постъпило в регистъра на Съда на 30 декември 1975 г., Първоинстанционният съд в Liège повдига, на основание член 177 от Договора за ЕИО редица въпроси относно тълкуването на членове 48, 53, 56, 62 и 189 от Договора за ЕИО, Директива 64/221 на Съвета от 25 февруари 1964 г. за координация на специалните мерки относно движението и пребиваването на чужди граждани на основание държавна политика, обществена безопасност или обществено здраве (ОВ, специално издание на английски, 1963-1964 г., стр. 117) и Директива 68/360 на Съвета от 15 октомври 1968 г. за премахването на ограничения по отношение на движението и пребиваването, в рамките на Общността на работници от държави-членки и техните семейства (ОВ 1968 L 257, стр. 13).
2. Тези въпроси са повдигнати в рамките на висящо наказателно производство срещу френски гражданин за нелегално влизане и нелегално пребиваване на белгийска територия.
3. От делото е видно, че в неговата държава обвиненият е бил обвинен за организиране и изпълнение на множество въоръжени грабежи, без обаче, съгласно наличната информация, да бъде осъден за тях.
4. Съпругата на обвинения, също френска гражданка, е управителка на кафе и зала за танци в района на Liège и е наета от компанията, собственик на бизнеса. Обвиняемият е дошъл при нея, но не е спазил административните формалности за вписване в регистъра на населението.
5. Като установяват неговото присъствие, компетентните органи са му наредили да напусне държавата и са започнали производство срещу него за незаконно пребиваване, което е довело до неговото първо осъждане от съда.
6. След кратък престой в Германия, обвиняемият се е завърнал на белгийска територия и се е присъединил към съпругата си, като повторно не е спазил законните формалности за контрол на чужденци.
7. Той е бил задържан отново от полицията в затвор, но задържането не е било потвърдено от съдебните органи.
8. Преди неговото освобождаване, обаче, на обвиненият е предявено министерско разпореждане за експулсиране, поради това, че „поведението на Rouer доказва, че неговото присъствие е опасно за обществото и че той не е спазвал условията, свързани с пребиваването на чужденци и няма разрешение да се установи в кралството”.
9. След заповедта за неговото експулсиране, обвиняемият изглежда е напуснал територията на Белгия, но преследванията за незаконно влизане и незаконно пребиваване са продължили по установения ред пред Първоинстанционния съд на ЕО.

Относно приложимите разпоредби на Общността

10. На настоящия етап от производството националният съд все още не е определил окончателно положението на обвиняемия по отношение на разпоредбите на правото на Общността, приложими по отношение на него.

11. Фактите, представени от националният съд и избора на разпоредби на правото на Общността, чието тълкуване се търси, дава поле за различни хипотези по отношение на това дали обвиняемият попада в приложното поле на правото на Общността на основание заетост, която той е имал във връзка с длъжност, която той е намерили или като съпруг на лице, което е предмет на разпоредбите на правото на Общността, поради нейната заетост, така че положението на обвиняемия може да се регулира или:

а) от главата от Договора относно работниците, и по-специално член 48, който се прилага чрез Регламент (ЕИО) № 1612/68 на Съвета от 15 октомври 1968 г. за свободата на движение на работниците в рамките на Общността (ОВ L 257, стр. 2) и Директива 68/360/ЕИО на Съвета, или

б) главите относно правото на установяване и свободата за предоставяне на услуги, по-специално членове 52, 53, 56, 62 и 66, въведени от Директива 73/148 на Съвета от 21 май 1973 г. относно премахването на ограниченията пред движението и пребиваването на граждани от държави-членки в рамките на Общността за установяване и предоставяне на услуги (ОВ L 172, 1973 г., стр. 14).

12. Независимо от това, сравнението на тези различни разпоредби показва, че те се основават на едни и същи принципи, както относно влизането и пребиваването на територията на държави-членки от лица, попадащи в приложното поле на правото на Общността, така и по отношение на забраната за всякакъв вид дискриминация по отношение на тях, основана на тяхното гражданство.

13. По-специално, член 10 от Регламент (ЕИО) № 1612/68, член 1 от Директива 68/360 и член 1 от Директива 73/148, разширяват по един и същ начин приложното поле на правото на Общността в областта на влизането и пребиваването на територията на държави-членки по отношение на съпруга (съпругата) на всяко лице, попадащо в приложното поле на тези разпоредби.

14. Освен това, член 1 от Директива 64/221 предвижда, че директивата се прилага по отношение на всеки гражданин на държава-членка, който пребивава или пътува до друга държава-членка на Общността или с цел да работи като нает или самостоятелно зает или като реципиент на услуги, както и неговият (-вата) или нейният (-ната) съпруг (-а) и членове на тяхното семейство.

15. От посоченото по-горе е видно, че разпоредби на правото на Общността, които са идентични по същество, се прилагат в случай като въпросния, ако е налице връзка с правото на Общността на съответната страна или нейната половина, съгласно някоя от разпоредбите, посочени по-горе.

16. На въпросите, поставени от Първоинстанционния съд, ще бъде отговорено в светлината на тези съображения, без да се нарушава правото на националния

съд да реши подсъдното му дело във връзка с разпоредбите на правото на Общността.

Първи, втори, трети и четвърти въпрос (източник на права), поставени от Договора по отношение на влизането и пребиваването на територията на държави-членки)

17. Първият, вторият, третият и четвъртият въпрос целят да установят по-специално по отношение на член 48 от Договора и Директиви 64/221 и 68/360 източника на право на всеки гражданин на държава-членка да влиза и пребивава на територията на друга държава-членка и последиците от упражняването на това право по отношение на правомощията на държавите-членки по отношение на контрола на чужденците.

18. По-специално, в този контекст се поставя въпросът

а) дали това е право, предоставено директно от Договора или други разпоредби на правото на Общността, или дали то възниква във връзка с разрешението за пребиваване, издадено от компетентния орган на държава-членка, който признава конкретно положение на даден гражданин на друга държава-членка по отношение на правото на Общността;

б) дали от член 4, параграфи 1 и 2 от Директива 68/360 може да се заключи, че държавите-членки са задължени да издават разрешения за пребиваване, след като съответното лице е в състояние да представи доказателство, че той или тя попада в приложното поле на правото на Общността;

в) дали неспазването от страна на гражданин на една държава-членка на формалностите по отношение на контрола на чужденците представлява само по себе си поведение, което застрашава държавата или обществената сигурност и дали такова поведение, поради това може да обоснове решение, с което се нарежда експулсирането или временното лишаване от свобода на дадено лице;

г) дали една заповед за експулсиране, издадена впоследствие за такова нарушение, е мярка от „общ“ превантивен характер или тя се определя от съображения, свързани със „специалния“ превантивен характер, свързан с личностното поведение на съответния гражданин.

19. Член 48 предвижда, че свободата на движение за работници се гарантира в рамките на Общността.

20. Параграф 3 от този член предвижда, че тя включва право на влизане на територията на държави-членки, на свободно движение в тях, на пребиваване с цел заетост и пребиваване след края на заетостта.

21. Член 52 предвижда, че ограниченията по отношение на правото на установяване на граждани на дадена държава-членка на територията на друга държава-членка следва да бъдат отменени последователно, което да се осъществи до края на преходния период.

22. Член 59 предвижда, че ограниченията по отношение на свободата за предоставяне на услуги в рамките на Общността също следва да бъдат отменени по подобен начин.

23. Тези разпоредби, които може би са конструирани да забраняват на държавите-членки да налагат ограничения или пречки пред влизането или пребиваването на тяхната територия на граждани на други държави-членки, предоставят права пряко на всички лица, които попадат в приложното поле на посочените по-горе членове, тъй като същите са по-подробно регулирани регламенти или директиви по прилагане на Договора.

24. Това тълкуване се признава от всички актове на вторичното законодателство, прието с цел прилагане на посочените по-горе разпоредби от Договора.

25. Също така, член 1 от Регламент № 1612/68 предвижда, че всеки гражданин на дадена държава-членка, независимо от неговото местожителство „има право да се занимава с дейност като наето лице и да осъществява такава дейност на територията на друга държава-членка” и че член 10 от същия регламент разширява „правото да се пребивава” до членовете на семейството на такъв гражданин.

26. Член 4 от Директива 68/360 предвижда, че „държавите-членки ще предоставят правото на пребиваване на тяхната територия” на посочените лица и че като „доказателство” за такова право на индивидуално пребиваване се предвижда издаването на разрешение за пребиваване.

27. Освен това, преамбюлт на Директива 73/148 предвижда, че свободата на установяване може да бъде изцяло постигната само „ако правото на постоянно пребиваване е гарантирано на лицата, които се ползват от свободата на установяване” и че свободата за предоставяне на услуги предполага лицата, които предоставят и получават услуги, да могат да имат „право на пребиваване за времето, през което се предоставят услугите”.

28. Тези разпоредби доказват, че законодателните органи на Общността съзнават, че независимо от това, че не създават нови права в полза на лицата, защитени от правото на Общността, съответните регламенти и директиви определят обхвата и подробните правила за упражняване на правата, предоставени пряко от Договора.

29. Поради това е очевидно, че изключението, свързано със защитата на обществото, обществената безопасност и общественото здраве, съдържащо се в член 48, параграф 3 и член 56, параграф 1 от Договора, трябва да се смята не за условие, предхождащо придобиването на правото за влизане и пребиваване, а като предоставяща възможност, в отделни случаи, когато са налице достатъчно основания, за упражняване на право, произтичащо пряко от Договора.

30. От гледна точка на тези съображения, на въпросите, поставени от националния съд може да бъде даден следният отговор:

31. а) От посоченото по-горе следва, че правото на граждани на държава-членка да влизат на територията на друга държава-членка и да пребивават там с една от целите, предвидени в Договора, по-специално да търсят работа и да извършват дейности като наети лица или като самостоятелно заети лица, или да се присъединяват към своя съпруг (съпруга) или семейство, е право, предоставено пряко от Договора или, в зависимост от случая, от разпоредби, приети с оглед неговото прилагане.

32. Поради това, трябва да се направи заключението, че това право е придобито независимо от издаването на разрешение за пребиваване от компетентните органи на държава-членка.

33. Поради това, предоставянето на такова разрешение следва да се приема не като акт, който поражда права, а като акт от дадена държава-членка, който служи за предоставяне на индивидуален статут на гражданин от друга държава-членка по отношение на разпоредбите на правото на Общността.

34. б) Член 4, параграфи 1 и 2 от Директива 68/360 предвижда, независимо от член 10, че държавите-членки „предоставят” правото на пребиваване на тяхната територия на лица, които са в състояние да представят документите, посочени от директивата и като „доказателство” за наличие правото на пребиваване се издава специално разрешение за пребиваване.

35. Посочените по-горе разпоредби на директивата имат за цел да определят практическите изисквания, регулиращи упражняването на права, произтичащи пряко от Договора.

36. От това следва, че правото на пребиваване трябва да бъде предоставено от органите на държавите-членки на всяко лице, попадащо в категориите, посочени в член 1 от директивата, което е състояние да докаже, чрез представяне на документите, посочени в член 4, параграф 3, че попада в тези категории.

37. Поради това, отговорът на поставения въпрос следва да бъде, че член 4 от Директива 68/360 съдържа задължение за държавите-членки да издават разрешение за пребиваване на всяко лице, което представи доказателства, чрез необходимите документи, че принадлежи към една от категориите, посочени в член 1 от директивата.

38. в) Логичната последица от изложеното по-горе е, че неспазването от страна на гражданин на една държава-членка на правните формалности относно достъпа, движението и пребиваването на граждани не обосновава решение, което да налага експулсиране.

39. След като става въпрос за упражняване на право, което произтича от Договора, такова поведение не може да се счита нарушение на обществения ред или обществената сигурност.

40. Съответно, всяко решение, което нарежда експулсиране, взето от органите на държава-членка срещу гражданин на друга държава-членка, който попада в

приложното поле на Договора, би могло, ако се основава единствено на неспазване на правните формалности относно контрола на чужденците от страна на този гражданин или на липсата на разрешение за пребиваване, да противоречи на разпоредбите на Договора.

41. Независимо от това, следва да се отбележи, че в това отношение, от друга страна държавите-членки биха могли да отстранят от територията си гражданин на друга държава-членка, когато изискванията на обществения ред и обществената безопасност включват причини, различни от неспазването на формалностите относно контрола на чужденците, независимо от ограниченията на техните правомощия, наложени от правото на Общността, така както е постановил Съда на ЕО в своето решение от 26 октомври 1975 г. (Дело 36/75, Rutili).

42. От друга страна, правото на Общността не препятства държавите-членки от определяне, когато става въпрос за нарушения на национални разпоредби за контрола на чужденците – на всички подходящи санкции, различни от мерки по експулсиране от територията им, които са необходими за гарантиране на ефективността на тези разпоредби.

43. Що се отнася до въпроса дали държава-членка може да предприеме мерки за временно отнемане на свободата на чужденец, който попада в приложното поле на Договора с цел да го отстрани от територията си, трябва първо да се подчертае, че мерки от този вид са недопустими, ако решението, с което се нарежда експулсирането от територията на тази държава-членка противоречи на Договора.

44. Освен това, валидността на един акт за лишаване от свобода, приет в случаите, когато става въпрос за чужденец, който не е в състояние да докаже, че по отношение на него се прилагат разпоредбите на Договора, или който би могъл да бъде експулиран от територията по причини, различни от неспазването на съответните формалности за контрола на чужденци, зависи от разпоредбите на националното право и международните задължения, поети от съответната държава-членка след като правото на Общността като такова не налага никакви специфични задължения на държавите-членки в това отношение.

45 г) Член 3, параграф 1 от Директива 64/221 предвижда, че „мерките, предприети на основание обществен ред или обществена сигурност, се базират изключително на поведението на съответното лице”.

46. Тази разпоредба задължава държавите-членки да правят преценка по отношение на изискванията за обществен ред, обществена безопасност, въз основа на индивидуалния статут на всяко лице, защитено от разпоредбите на правото на Общността, а не на базата на общи съображения.

47. Независимо от това, от изложеното по-горе е очевидно, че неспазването на правните формалности на Договора, относно влизането, движението и пребиваването на чужденци, само по себе си не съставлява заплаха за обществения ред и обществената безопасност по смисъла на Договора.

48. Поради това, такова поведение, само по себе си не води до приложимостта на мерките, посочени в член 2 от посочената по-горе директива.

49. Следователно, от изложеното по-горе е очевидно, че тази част от въпросите няма никакъв смисъл.

50. Поради това, на поставените въпроси следва да се отговори в смисъл, че правото на граждани на една държава-членка да влизат в територията на друга държава-членка и да пребивават там е предоставено директно на всяко лице, по отношение на което са приложими разпоредбите на правото на Общността от страна на Договора, по-специално, членове 48, 52 и 59 или, в зависимост от случая, разпоредбите, приети за неговото прилагане, независимо от каквото и да е разрешение за пребиваване, издадено от държавата-домакин.

51. Неспазването, от страна на гражданин на държава-членка на формалностите относно влизането, движението и пребиваването, не е от такъв характер, че да съставлява поведение, което заплашва обществения ред и обществената сигурност и поради това не може само по себе си да обоснове мярка, който налага експулсиране или временно лишаване от свобода за тази цел.

Петият въпрос (прилагане на актове за експулсиране и правни средства за защита)

52. По същество с петия въпрос се отправя запитване дали решение, което нарежда експулсиране или отказ за издаване на разрешение за пребиваване може, от гледна точка на изискванията на правото на Общността, да породи незабавно изпълнение или дали такова решение влиза в сила след като средствата за правна защита пред вътрешния съд са изчерпани.

53. Съгласно член 8 от Директива 64/221, всяко лице, което подлежи на заповед за експулсиране от територията, има същите правни средства за защита по отношение на такова решение, като тези, които са на разположение на гражданите за актовете на администрацията.

54. При липса на такива, съответното лице трябва, съгласно член 9 да разполага най-малкото с възможността да упражни правото си на защита пред компетентния орган, който не трябва да бъде същия, който е приел акта, ограничаващ неговата свобода.

55. В това отношение е необходимо да се подчертае, че държавите-членки трябва да предприемат всички стъпки, за да гарантират, че правото на обжалване е на разположение на всеки, срещу когото е приет рестриктивен акт от този вид.

56. Независимо от това, такава гаранция би станала илюзорна, ако държавите-членки биха могли, чрез непосредствено изпълнение на решение, което нарежда експулсиране, да отнемат на съответното лице възможността за ефективно използване на правни средства за защита, които са му гарантирани от Директива 64/221.

57. Когато става въпрос за правните средства за защита, предвидени в член 8 от Директива 64/221, съответната страна трябва да има най-малко възможността да обжалва и така да спре изпълнението на заповедта за експулсиране преди то да бъде осъществено.

58. Това заключение следва също и от връзката, установена от Директивата между членове 8 и 9 от гледна точка на факта, че процедурата, съдържаща се в тези разпоредби, е задължителна, *inter alia*, когато правните средства за защита, които са предвидени в член 8 „нямат суспендиращо действие”.

59. Съгласно член 9, процедурата по обжалване до компетентните органи трябва да предшества решение, с което се нарежда експулсиране в спешни случаи.

60. Съответно, когато правното средство за защита, предвидено в член 8, е на разположение, решението, с което се нарежда експулсиране може да не бъде изпълнено преди съответната страна да бъде в състояние да се възползва от това правно средство за защита.

61. Когато такова правно средство за защита не е на разположение, или когато то е налице, но няма суспендиращо действие, решението не може да бъде взето, с изключение на спешни случаи, които са надлежно обосновани, докато съответната страна не получи възможността за обжалване пред предвидения по член 9 от Директива 64/221 орган и докато този орган не постанови решение.

62. Поради това, отговорът на въпроса следва да бъде в смисъл, че решение срещу лице, което е защитено от правото на Общността, с което се нарежда експулсиране, не може да бъде изпълнено, освен в спешни случаи, които са надлежно обосновани, докато съответната страна не бъде в състояние да изчерпа правните средства за защита, гарантирани от членове 8 и 9 на Директива 64/221.

Относно шестия, седмия и осмия въпроси (забрана за нови ограничения)

63. Шестият, седмият и осмият въпроси поставят проблема дали, на основание членове 53 и 62 от Договора, забраняващи въвеждането на нови ограничения от държавите-членки по отношение на установяването на граждани на друга държава-членка и по отношение на свободата за предоставяне на услуги, която фактически е била постигната, държава-членка може да прибегне до разпоредби или практики, които са по-малко либерални от тези, които тя е прилагала преди това.

64. По-специално, в този смисъл се поставя въпросът

а) дали национални разпоредби, които имат за последица това, че правят по-малко либерални прилаганите преди това разпоредби, са обосновани, когато те целят да приведат вътрешното законодателство в съответствие с релевантни директиви на Общността;

б) дали забраната за нови ограничения се прилага също така и по отношение на разпоредби от формален и процедурен характер, независимо от факта, че член 189 от Договора за ЕИО оставя на държавите-членки „избора на формите и методите” за прилагането на директиви.

65. а) Членове 53 и 62 забраняват не само въвеждането на нови ограничения, в сравнение с тези, приложими в ситуацията, съществувала към момента на влизане в сила на Договора, но също така и отменянето на мерки за либерализация, приети от държавите-членки при изпълнение на техните задължения, произтичащи от правото на Общността.

66. В това отношение, мерките, предприети от Общността, по-специално под формата на директиви за прилагане на разпоредбите на Договора могат да дадат индикация за обхвата на задълженията, поети от държавите-членки.

67. По-специално това се отнася за Директива 64/221, която определя обема на ограниченията на правомощието на държавите-членки и задълженията, които им се вменяват във връзка със защитата на обществения ред, обществената сигурност и общественото здраве.

68. От друга страна, не е възможно да се използва правилото в членове 53 и 62 в случаи, когато е установено, че предимствата, предоставени от една държава-членка на граждани на друга държава-членка, не са предоставени в изпълнение на задължение, произтичащо от правото на Общността.

69. б) Не съществува противоречие между забраната за нови ограничения от членове 53 и 62 и забраната, съдържаща се в член 189, който оставя на държавите-членки „избора на формите и методите” за прилагане на директиви.

70. В действителност изборът на форми и методи може да се осъществи във връзка с условията и забраните, съдържащи се в правото на Общността.

71. По отношение на директивите, предназначени да реализират свободното движение на лица, компетентните институции на Общността отдават особено значение на категорията условия от формален и процесуален характер, предназначени да гарантират практическото функциониране на схемата, установена от Договора.

72. Такъв е случаят, по-специално по отношение на Директива 64/221 за координация на специалните мерки относно движението и пребиваването на чужди граждани, на основание обществен ред, обществена безопасност или обществено здраве. Някои от гаранциите, съдържащи се в тази директива за лица, защитени от правото на Общността, а именно задължението да се информират всички лица, предмет на ограничителни мерки за причините за това и да им се даде възможност за обжалване, са от процесуален характер.

73. Съответно, държавите-членки са задължени да изберат, в рамките на свободата, която им е предоставена от член 189, най-подходящите форми и методи, за да гарантират ефективното функциониране на директивите, като се отчитат техните цели.

74. Поради това, отговорът на въпросите следва да бъде в смисъл, че членове 53 и 62 от Договора забраняват въвеждането от държава-членка на нови ограничения по отношение на установяването на граждани на друга държава-членка и свободата за предоставяне на услуги, която фактически е била постигната и че те забраняват на държавите-членки да прибегват до по-малко либерални разпоредби или практики, доколкото мерките за либерализация, които са били вече приети, съставляват прилагане на задълженията, произтичащи от разпоредбите и целите на Договора.

75. Свободата, предоставена на държавите-членки от член 189 по отношение на избора на формите и методите за прилагане на директивите, не засяга тяхното задължение да изберат най-подходящите форми и методи, за да гарантират ефективността на директивите.

По съдебните разноски

76. Разходите, направени от Комисията на Европейските общности за представяне на становища пред Съда, не подлежат на възстановяване.

77. Доколкото производството по това дело, що се отнася до страните по главното производство, е по своята същност фаза от делото, висящо пред Първоинстанционния съд в Liège, разпореждането относно разноските е от компетентността на този съд.

по изложените съображения, Съдът в отговор на въпросите, поставени пред него от Първоинстанционния съд в Liège реши:

1) Правото на граждани на държава-членка да влизат на територията на друга държава-членка и да пребивават там е право, предоставено пряко от Договора, по специално от членове 48, 52 и 59 на всяко лице, което попада в приложното поле на правото на Общността или в зависимост от случая – от разпоредби, приети с оглед неговото прилагане, независимо от разрешение за пребиваване, издадено от държавата-домакин.

2) Член 4 от Директива 68/360 съдържа задължение за държавите-членки да издават разрешение за пребиваване на всяко лице, което представи доказателства, чрез надлежните документи, че принадлежи към една от категориите, посочени в член 1 от директивата.

3) Неспазването, от страна на гражданин на държава-членка на формалностите относно влизането, движението и пребиваването, не е от такъв характер, че да съставлява поведение, което заплашва обществения ред и обществената сигурност и поради това не може само по себе си да обоснове акт, който налага експулсиране или временно лишаване от свобода за тази цел.

4) Решение срещу лице, което е защитено от правото на Общността, с което се нарежда експулсиране, не може да бъде изпълнено, освен в спешни случаи, които са надлежно обосновани, докато съответната страна не бъде в

състояние да изчерпа правните средства за защита, гарантирани от членове 8 и 9 от Директива 64/221.

5) Членове 53 и 62 от Договора забраняват въвеждането от страна на държава-членка на нови ограничения по отношение на установяването на граждани на други държави-членки и свободата за предоставяне на услуги, която фактически е постигната и пречатства държавите-членки от прибягване към по-малко либерални разпоредби или практики, доколкото мерките за либерализация, които са приети вече, съставляват изпълнение на задължения, произтичащи от разпоредбите и целите на Договора.

6) Свободата, предоставена на държавите-членки от член 189 по отношение на формата и методите за приложение на директиви, не засяга тяхното задължение да изберат най-подходящите форми и методи, за да гарантират ефективността на директивите.

Подписи

Произнесено на открито съдебно заседание в Люксембург на 8 април 1976 година.

Подписи